Ч. 117. Четвер 8 червня (26 мая) 1905 Рік XV.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

Редакция і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 12.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жадане і за зложенем оплати почтової.

Рекламациї незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої“.

Передплата у Львові в аґенциї дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Староствах на провінциї:
на цілий рік К 4·80
на пів року „ 2·40
на чверть року „ 1·20
місячно . . . „ —·40
Поодиноке число 2 с.

З почтовою пересилкою:
на цілий рік К 10·80
на пів року „ 5·40
на чверть року „ 2·70
місячно . . . „ —·90
Поодиноке число 6 с.

Вісти політичні.

Криза на Угорщині. — Уступлене міністра Делькассе. — З Росиї. — Росийско-японьска війна.

З причини треваючої парляментарної кризи на Угорщині пише „Neue fr. Presse“: Нема сумніву, що Угорщина терпить тим більше, чим довше треває неполагоджений спір між короною а парляментом. Коли Мадяри й не хотять зрозуміти причин, задля яких корона боронить останки спільности армії, то хоч би вид тих страт повинен був довести до порозуміня. Правдивий патриотизм не міг би поминути таких питань: що гірше для Угорщини — чи довга перерва конституцийної діяльности, законодавства і адміністрациї разом з нарушеною межи народом і короною згодою, чи конечність обійти ся без мадярскої команди в армії, чим Мадяри ціле столітє цілком не журили ся? Очивидно треба буде заждати, заки з тою гадкою Мадяри погодять ся, бо у них тепер над всіми иншими справами володіє национальне чувство. — Дальше згадує „Neue fr. Presse“ про короткий реченець, який полишає ся для заключеня торговельних договорів і каже, що тепер грозить поважна криза не лише Угорщині, але й цілій монархії. — Як вчерашні телеграми донесли, до Будапешту прибув президент консулярного трибуналу з Константинополя Квашай, аби порозуміти ся з опозицією що до полагодженя кризи. Квашай явив ся на засіданю опозицийного комітету, однако там не прийшло до ніякого порозуміня.

Як доносять францускі телеґрами, відбуло ся там вчера засіданє ради міністрів. Міністер справ заграничних Делькассе подав провідні гадки, якими буде руководити ся в заграничній політиці. Відтак кождий з міністрів по черзі висказав свої гадки в тій спраьі. Коли Делькассе побачив, що ріжниця гадок, яка між ним а его товаришами була вже від давна, тепер ще заострила ся і що він стоїть сам один против всіх инших міністрів, вніс свою димісию, а президент Любе приймив єї. Тимчасом обійме провід міністерства справ заграничних президент міністрів Рувіє і як кажуть, має сейчас розпочати безпосередні переговори з Марокком. Хто стане дійстним міністром справ заграничних опісля, поки що не доносять.

З Петербурга доносять, що на заповіджені збори представителів земств в Москві зголосили свою участь представителі з 33 ґуберний. На зборах має ся ухвалити супротив погрому росийскої фльоти резолюцию, жадаючу безпроволочного скликаня представителів народа і предложити иншим верствам суспільности, аби до тої резолюциї прилучили ся. Вчера відбула ся приватна нарада ґуберніяльних і повітових радних земских з причини катастрофи в корейскім проливі. Збори постановили скликати до Москви з'їзд всіх земских діятелів без ріжниці поглядів. В тім з'їзді возмуть участь представителі земств, які прибули на нараду в числі 150. Голова міста Москви розіслав запрошеня до всіх своїх товаришів в Росиї, аби прибули на той з'їзд, а на засіданю ради міста Москви 160 радних поставило внесене, аби вислати просьбу до правительства, щоби перед рішенем справи дальшого веденя війни на Далекім Всході вислухано голосу народу. Як звістно, власть заборонила з'їзд, мимо того нині має відбути ся в приватнім домі народа всіх прибувших до Москви представителів земств і міст, на котрій буде обговорювати ся справа, яких средств треба ужити супротив погрому фльоти. — „Kölnische Zeitung“ доносить з Петербурга, що Рада державна покінчить наради над вступним проєктом Булиґіна о скликаню народного представительства в половині червня. Скликанє того представительства відбулось би на день 2 серпня, коли би Рада державна проєкт Булиґіна полагодила прихильно. — До німецких

Пригода Кітті Муррай.

(З анґлійского — Дж. Рони).

Нічний пароход, що їздить між Новим Йорком і Альбані, сильно переповнений. Кітті Муррай торгує ся довгу хвилю безуспішно з корабельним послугачем, аби дав для неї самої цілу кабіну.

— Дуже мені прикро — каже той вічливо — але горішне ліжко вашої кабіни займила в послідній хвили одна сестричка - монахиня, котра чей не буде вам перешкаджати. Она вже зійшла на долину. Джон проведе вас.

Кітті Муррай дуже невдоволена. Гадка, що мусить ділити тісне місце з чужою особою, для неї дуже немила. Она найрадше була би лишила ся цілу ніч на покладі, але ніч заповідає ся холодна, а далека дорога з Сен - Люї дуже єї утомила.

На кріслі побіч умивальні сидить молода сестриця і пильно читає молитви з книжки. При вході дівчини підносить на хвилю очи і коли Кітті поглянула на ті темносині очи з довгими віями, цілий єї гнів щез в одній хвили. Їй видало ся, що ще ніколи в житю не бачила таких пречудних очий. Великі, хороші і повні якогось огню. Бліде лице з немалим але благородно уложеним носом і затисненими устами крило ся майже в білім уборі голови. Росту видавала ся середного і стрункого, руки в чорних рукавицях були довгі і вузкі.

— Добрий вечер, сестричко!

Відповідь випала досить невиразна і коротка. Видко було, що моляча ся не хотіла, аби їй перешкаджати. Кітті отворила свою подорожну торбу, з котрої виймила всьо, що їй було потрібне на ніч і здоймила з себе капелюх, подорожний плащ і зверхну одіж. Відтак розпустила своє хороше, ясне волосє і стала єго знов заплітати. Сестриця, як здавало ся, не чула ні бачила нічого, єї хороші очи укрили ся під спущеними повіками. Кітті сама не знала, що то значило, але щось в цілій появі монахині видалось їй займавим. Она аж майже мусіла силувати ся, щоби не зглядати за всігдно на неї з цікавостию і якоюсь любовію.

Она, дитина сьвіта, не могла ніколи зрозуміти, як молода, жива дівчина може покинути всьо, що їй в житю дороге і виречи ся на все сьвітових утіх і забав. Що могло наклонити ту молоду і хорошу дівчину кинути ся в обійми монашого житя?

Кітті загортає ся в свій теплий шаль і кладе ся на ліжко, але помимо великого утомленя сон якось довго ще не приходить. Сьвітло, при котрім черниця читає, разить єї, а до того не може она відорвати своїх тихих думок від тихої стати, котрої непорушне лице видає ся в тіни чорного серпанка ще блідшим. Нічо не зраджує в читаючій більшого житя, навіть тонкі, бліді уста порушають ся беззвучно при молитві.

Але природа домагає ся поволи свого права, сьвітло меркне чим раз більше і більше, гадки путають ся, вкінци сон сідає на утомлені повіки. Але навіть в сні переслідують єї сині, палкі очи, глядять на неї благаючо і заразом приказуючо, не пускають ся єї, тревожать, мучать і наповняють єї майже неймовірним страхом.

Кітті Муррай не знає, як довго могла она лежати в неспокійнім сні, коли пробудила ся. Сьвітло згашене, але від місяця ясно на воді і в кабіні можна пізнати неясні зачерки предметів. Легкий шелест звертає єї увагу на крісло, де вечером сиділа сестриця, а на котрім тепер лежить білий ковнірик, накрите голови і чорний серпанок. Коло крісла стоїть струнка, темна стать обернена до половини плечима до ліжка дівчини, котра тепер пильно на неї глядить.

Нараз видає ся Кітті немов би щось як лід студене стиснуло єї серце, а відтак горло. Голова черниці цілком оголена, а з під розпятої верхної одежи виглядає звістний пасманистий одяг арештантів з Сінґ-Сінґ.

Кітті Муррай відважна дівчина, холоднокровна і так вихована, аби уміла володіти над собою, тому стає їй сейчас ясно, що лише найбільший спокій і холодна розвага можуть єї виратувати. Хоч єї серце так сильно бє, що боїть ся, аби той чоловік єї не почув, силує ся лежати непорушно і замикати очи. Але ліва рука, на котрій лежала, стерпла і так єї болить, що она пробує цілком незамітно змінити єї положенє. Притім мимохіть ударяє в стінку вузкого ліжка. Майже в тій самій хвили чує, як якась рука кладе ся на єї устах; она глядить в смертно бліде лице і грізні, вплялені в себе очи, чує тихий, неспокійний голос заразом коло свого уха:

— Тихо, ані одного слова, бо вас сейчас

часописий доносять з Кавказу, що в російскій Вірменії від 10 днів тревають рабунки і підпали. Прибувші з Персії Курди допускають ся нечуваних зьвірств і то в очах поліциї. Богато вірменьских купців спалено живцем, дуже богато церков обрабовано. Число жертв величезне. Міста Тифліс, Баку і Еривань загрожені, а що найбільше всїх дивує, то поведенє намістника Кавказу ґр. Воронцева і Данкова, котрий не уміє чи не хоче зарадити тим відносинам.

До берлиньского Local-Anzeigera доносять з Петербурга, що в Росиї рішено ся вести війну дальше. Іменно мав цар заявити ся дуже рішучо за дальшим веденєм війни і в найблизшім часї має бути переведена мобілїзация дальших трех корпусів. В міністерстві маринарки виготовлено два проєкти збудованя нової фльоти. Один з тих проєктів розкладає довершенє будови на 15 лїт при участи заграниці, другий на три роки. Той другий проєкт обіймає будову 8 панцирників, 10 кружляків I кляси, 4 кружляків II кляси, 70 кружляків торпедових, 10 торпедовців і 60 підводних лодей.

Новинки.

Львів, дня 7 червня 1905.

— **Іменованя.** Wiener Ztg оголошує: Цїсар іменував консисторияльного радника і віцеректора семинариї о. дра Йосифа Мельницкого у Львові і золочівского декана о. Александра Чемериньского почетними крилошанами греко-кат. капітули у Львові.

— **Перенесеня.** II. Управитель міністерства справедливости перенїс судових секретарів Кароля Балабана з Надвірни до Обертина і дра Генриха Данкнера з Обертина до Надвірни.

— **Курс кутя коний** в Академії ветеринариї у Львові розпічне ся дня 1 липня. Ковальскі челядники, що хотять вписати ся на той курс, мають зголосити ся лично в місяци червни в канцелярії згаданого заведеня (ул. Кохановского ч. 33) і предложити: сьвідоцтво скінченої з добрим успіхом народної школи, і сьвідоцтво що найменше 2-лїтної челядничої практики. Ті, що не мають средств, можуть одержати підмогу, взглядно стипендию з краєвого фонду, о скілько тих стипендий вистане.

— **Загальні збори** товариства „Бурса сьв. Йоана Хрестителя в Дрогобичи“ відбудуть ся в суботу дня 1 липня (н. ст.) 1905 о годинї 3-ій по полудни в комнатах руского касина в Дрогобичи точно після § 4 устава бурси з слїдуючим порядком дневним: 1. о годинї 7 рано лїтургія за упокоївших ся членів і благодїтелїв бурси в церкві сьв. Тріїці, 2. о годинї 3-ій отворенє загальних зборів в комнатах руского касина, 3. відчитанє протоколу послїдних загальних зборів, 4. справозданє дїяльности виділу, 5. справозданє касиєра, 6. вибір комисиї контрольної, 7. удїленє абсолюториї виділови, 8. вибір предсїдателя, 9. вибір шести членів і трох заступників виділу, 10. рішеня внесень виділу і поодиноких членів, 11. удїленє виділови інструкциї, котрої тоїже в своїм урядованю має держати ся, 12. рішенє відкликів так членів як і инших інтересованих осіб від рішень виділу, 13. іменованє членів спомагаючих. — З виділу товариства „Бурса сьв. Йоана Хрестителя в Дрогобичи“. *Антін Рудницкий*, за секретаря. *Н. Кміт*, предсїдатель.

— **Про убийство** академика Орловского — о чім ми вчера доносили — приносять краківскі часописи такі подробиці: В четвер дня 1-го с. м. вечером вийшло з Тарнова за місто на прогульку товариство, зложене з студентів фільософії Орловского і Седлецкого, сестри Орловского та ще одної панни. На дорозі до села Кшиж, на яких 50 кроків від дому, де один з тих академиків мешкав з сестрою, зачепило їх чотирох драбів. Не вдоволяючи ся одержаними на домаганє папіросами, драбуги розпочали з академиками лайку, а коли товариство почало утїкати до міста, пустили ся за ними в погоню, кидаючи камінєм. Одна з дївчат дістала каменем в голову. Тяжко ранену вхопив Седлецкий і друга панна занїд руки і понесли до дому. Тимчасом Орловский відгризаючись перед напастниками, лишив ся трохи позаду. Драбуги дігнали его і один почастував его налицею (як инші кажуть — каменем) так сильно в голову, що розторощив єму череп і повалив відразу на землю. Тодї драбуги почали над нещастним молодцем знущати ся, дусили его за горло, місили колїнами груди, копали, а відтак кинули лицем до землї в жито. По якімсь часї прибігли на ратунок люди, заалярмовані з недалеких домів, але Орловского найшли аж по двогодиннім гляданю. Нещастний молодець, що числив 23 роки, помер на другий день в тарнівскім шпитали, не відзискавши більше сьвідомости. Ранена дївчина лежить до нинї хора. Злочинників вже арештовано. Суть то два помічники тарнівского гицля, братя Секури і мулярі Генрих Партика з Кшижа та Ян Келбаса з Сьміґна. Орловский був студентом фільософії в краківскім унїверситетї.

— **Зі страху перед карою.** З Ярослава пишуть: В касарни 34 полку піхоти краєвої оборони кинув ся огоди в самоубійчім намірі з вікна II. поверха на улицю 25-лїтний вояк Ів. Біль. Перевезений до шпиталя вскорі там умер. Причиною самоубийства був страх перед карою за крадїж.

— **Убийство задля рабунку.** В Мишині, печенїжиньского повіта, убито сими днями задля рабунку тамошну селянку Марию Мостовюк. О злочин той підозрівають любовника Мостовюкової, бо від дня, як Мостовюкову убито, він щез з села без слїду.

— **Родинна траґедия.** В заведеню для божевільних у Відни робітник золотничий Церер відвідуючи уміщену в тім заведеню свою жену дав їй огоди зажити отрую, а відтак сам собі відобрав житє. Отроєна жінка також вскорі померла.

— **Великий огонь** навістив в недїлю дня 4 с. м. село Дорожів, самбірского повіта. З Луки коло Самбора пишуть про те: Дня 4-го с. м. о годинї 11-ій в полуднє люди вертаючи з церкви, побачили жидка, що вискочив із стодоли і утїкав з села. З тої стодоли показала ся сейчас полумінь. Жидика задержано. Він, якийсь зайда з Рави рускої, був бельфером дїтий у одного з дорожівских жидів. Від стодоли займили ся сусїдні хати і при теперішній посусї вигоріло около 60 господарств. Добру прислугу при огни зробила громадска сикавка з сусїдного села Грушова. Жидика відставлено до повітового суду в Луцї.

— **Нагла смерть.** Із Старого Самбора доносять: Вчера т. є. в понедїлок дня 6 с. м. по-

---

застрілю. Коли будете спокійно поводити ся, не потребуєте нїчого боятн ся — не спаде вам нї волос з голови. Але присягнїть, що коли приїдемо до Нового-Йорку, позволите менї спокійно пійти, вічної уваги не звертати на мене і дати менї час сховати ся. Добре чи нї?

Рука трохи піднимає ся з єї уст, великі очи приказуючо вдивлюють ся в неї.

— Добре.

— Присягнїть.

— Присягаю.

Рука опадає, але в другій блишить дуло револьвера. Чоловік опирає ся плечима о стїну, дивлячи ся все ще остро на тремтячу дївчину. Нараз видає ся, немов би захитав ся. Блїде й так лице стає тепер таке як у мерця.

— Маєте при собі коняк? — роздає ся слабо его голос. — Я — я від вчера рано без поживи — я —

Она не дає єму докінчити. В нїй обуджує ся нараз щось для неї незрозумілого, щось, що дуже подібне до милосердя.

— Там в малій торбі є коняк, їда і овочі.

Чоловік хапає живо за торбу і подає єї дївчинї.

— Дайте менї самі.

Она дає єму всьо, що їй вложено до торбини на дорогу. Він ставить крісло перед двері, кладе револьвер коло себе на умивальни і їсть з незвичайним поспіхом всьо, не спускаючи з дївчини ока.

— Відверніть ся — каже відтак тихо — заки настане день, мушу позбути ся тої зрадливої одежи.

Кітті відвертає лице до стїни. Цїлий страх і тревога нараз покинули єї. „То не може бути звичайний злочинець, то скривджений житєм чоловік“ — каже она до себе. Цїла его поява, стрункий ріст, хороші руки, красна бесїда — всьо вказує на чоловіка доброго уроджения і вихованя.

Она присягла не зрадити его і додержать свого слова. Який то міг бути той злочин, що довів его до Сінґ-Сінґ Як єму удало ся утечи і куди їде він тепер?

Єї неспокійні гадки перебивав плюскіт води. Видко викинув через мале віконце у воду арештантеку одїж. Минає короткий час, відгек чує она его голос:

— Я вже готовий.

Відвернувшись бачить перед собою блїде, спокійне лице черинці з вчерашного вечера. Нїчого більше не пригадує на страшний образ, який бачила в ночи.

Глубоке мовчанє тревае дальше між сими обома. Погляд мужчини блукає по мори і по чим раз більше роз'яснюючім ся небі, погляд дївчини все ще не сходить з тої темної стати і уважає на кождий єї рух, немов би бояла ся якого наглого дїла розпуки. При тім она заєдно роздумує о нім і о тім, чи він дійстно варт єї помочи.

Нагло питає его просто:

— Маєте гроші!

Він глядить на неї з зачудованєм.

— Маю.

— Досить!

Він встає і приступає до єї лїжка.

— Длячого питаєте?

Она чує, як кров ударила їй є лице, але відповідає в свій рішучий спосіб:

— Не уважаю вас за звичайного злочинця і коли я примушена бути вашою спільничкою, охоронюючи вас, то нехай вже й що більше для вас зроблю, позичаючи вам кілька долярів.

Він потрясає головою, відтак нахиляє ся і его уста дотикають єї руки. Она скоро зриває ся, але він вже приступив до малого віконця і глядить на всходяче сонце, що чим раз більше піднимає ся.

— Час, аби ви одягали ся — воркоче він. — Можете бути спокійні, не буду вам перешкаджати.

Три чверти години опісля задержує ся пароход в пристани.

— Дякую вам і забудьте на ту пригоду. Я пійду наперед, вірю вам. Ви мене не зрадите. Будьте здорові!

Заки Кітті Муррой вспіла єму відповісти, вийшов він поволи сходами на поклад, між тим як молода дївчина ішла за ним з бючим ся серцем. Єї очи глядїли за тою темною статю між товплячими ся на містку подорожними і она аж лекше відотхнула, коли побачила, як він щез в глотї людий.

* * *

Тиждень опісля сидить Кітті Муррай в хорошо устроєній їдельни свого мешканя при снїданю і жд учи на біфштик, переглядає якусь часопись. Єї очи перебігають скоро стовпці заповнені безчисленними донесенями про розводи, убийства, крадежи, взломи і т. ин. і задержують ся нараз на образі, на котрого вид єї серце аж затремтїло. То портрет мужчини, котрого утечу она закрила і про котрогоповидумувала найріжнійші сториї. Не читаючи статї глядить насамперед на то хороше лице з пречудними синими іочнма. Они чарують єї тепер так само, як тодї памятної ночи на кораблї.

Відтак скоро перечитує поясненє до того образу.

„Вечером дня 12 с. м. зник в загадочний спосіб з Сінґ-Сінґ засуджений на пять лїт вязниці за убийство бувший адвокат Тома Гарпер. Перед кількома днями позволено єму на розмову з братом; розмова відбула ся в присутности одного урядника, так що можливість порозуміня виключена. Наші читателї певне пригадають собі, що розходить ся тут о случай,

мер тут нагле на удар серця ґенерал-поручник Михайло Манойлович, комендант 2-ої дивізиї піхоти з Ярослава. Дивізіонер прибув тут на перегляд войск, а смерть заскочила єго в хвили, коли приглядяв ся вправам в стріляню.

— **Страшний злочин.** Нинїшної ночи застрілив в Кракові Мариян Буржиньский, 22-лїтний слухач фільозофії на видїлї математично-фільозофічнім, двома вистрілами з револьвера свою матїр Елеонору, вдову по приватнім офіциялїстї з Литви, а відтак вистрілом в голову відобрав собі сам житє. Нинї рано по викритю злочину сконстатовано, що Буржиньска, вже ранена вистрілами, вийшла ще на ґанок до водопроводу, вертаючи оперла ся о двері кухнї, на котрих видко кроваве відбитє руки, а відтак при своїм ліжку в кухни упала і закінчила житє. Буржиньский лежав на підлозї в сусїднїй комнатї, одїтий з револьвером в руцї, вже мертвий. Люди, оповідають, що Буржиньский тому застрілив матїр, що не допустила до наміреного ним подружа.

— **Злодїйский виступ.** З Дрогобича пишуть: Від якогось часу почали наше місто відвідувати чужосторонні злодії і вломники. Дня 25 мая в полудне за стрийскою рогачкою вломили ся до дому дорожника Михайла Лучкевича три злодії, а то Мариян Каім зі Львова, Йосиф Ґоньсьоровский з Бродів і Теодор Стрілецкий з Русятич, бобрецкого повіта. Злодіїв виходячих з дому побачив хлопець, що пас худобу і сейчас дав знати другому дорожникови, що повідомив поліцию. Поліциї удало ся прихопити це в місті Каіма і Ґоньсьоровского на улици Стебницкій, а Стрілецкого найдено в цеголни Корнгабера, де станув вже був до роботи. При Каімі найдено зелїзничу леґітимацию на імя Леонарда Каіма, зелїзничі білети, ключ до отвираня ваґонів, витрих, сильне довге долото і мішок на череві; такий самий мішок найдено і при Стрілецкім. Як видко добре заосмотрили ся на виправу. Пташків відставлено до суду.

— **Смерть в огни.** Онегди вечером вибух грізний пожар на Знесїню коло Львова в фабрицї кістяної муки п. Ванґа, наслїдком ексексплозиї баняка з бензиною. В огни погиб робітник Фляйшер, попарений бензиною. Між пожарними сторожами, які прибули на ратунок, були „Соколи“ з Малехова, Ляшок мярованих і Сорок, і з нараженєм житя працювали при гашеню пожару до 3 год. рано. Небезпеченьство було велике, бо в огни був котел з бензиною, який міг кождої хвили вибухнути.

— **Самоубийство.** В Пелчиньскім ставі у Львові найдено онегди тїло якогось топільника. Пізнїйше показало ся, що самоубийником есть Петро Сулик, властитель цукорні спершу при улици Баторія ч. 6 а відтак при ул. Зибликевича, де набув цукорню щойно попередного дня. Причиною самоубийства мала бути невилїчима недуга.

Телеґрами.

Відень 7 червня. Є. В. Цїсар вчера пополудни відвідав в готели князя Чорногори і забавив у него 20 мінут.

Будапешт 7 червня. Президент Кваший виїхав вчера до Константинополя.

Париж 7 червня. Temps доносить, як каже, з певного жерела, з Петербурга, що всї міністри одноднушно стремлять до заключеня мира і надіють ся скорого і успішного висліду.

Льондон 7 червня. Бюро Райтера довідує ся, що японьске правительство доси не ставляло нїяких услівий мира. В японьских правительственних кругах звертають увагу, що всї поголоски, які появили ся про ті услівя, вийшли від приватних людий доброї волї в цїли доведеня до заключеня мира.

Льондон 7 червня. До Daily Telegraph доносять з Токіо на підставі урядових обчислень, що страти Росиян в битві під Цушімою виносять 14.500 убитих і 4600 забраних до неволї. Число тих, котрі утекли, доходить до 3000. Майже всї офіцири, котрі дістали ся до неволї, заявили, що не дадуть слова чести, аби одержати вільний поворот до Росиї.

Петербург 7 червня. Димисия Булиґіна есть вже рішена. Єго місце має займити ґр. Муравев, відкликаний із становища амбасадора в Римі.

Петербург 7 червня. Петерб. Аґен. тел. заявляє, що ширені за границею вісти, немов би царя убито, суть цїлком неправдиві.

Петербург 7 червня. Царский указ розпоряджує, що на Кавказї має бути утворена посада начальника поліциї і визначує намістникови Кавказу на тайні видатки на поліцию 160.000 рублів річно.

Париж 7 червня. Президент міністрів Рувіє обіймив вже управу міністерства внутрішних справ. Потверджує ся вість, що Рувіє аж по полагодженю міжнародних питань, які стоять тепер на дневнім порядку, рішить ся на поликанє наслїдника по міністрі Делькассе.

Льондон 7 червня. До „Daily Telegraph“ доносять з Копенгаґи, що Норвеґія має намір оголосити ся независимою републикою.

Льондон 7 червня. Король Альфонс принимав вчера в бекінґемскій палатї дипломатичне тїло, а відтак поїхав до католицкої катедри в Вестмінстер, де єму подано привітну адресу. Король висказав надію, що єго гостина причинить ся до скріпленя дружби між Іспанією і Анґлією і просив Бога о благословеніє для Анґлії і цїлого християньского сьвіта.

Господарство, промисл і торговля.

— **Цїна збіжа** у Львові дня 6 червня: Цїна в коронах за 50 кільо у Львові. — Пшениця 8·50 до 8·80; жито 6·45 до 6·50; овес 7·20 до 7·40; ячмінь пашний 6·75 до 7·25; ячмінь броварний 6·90 до 7·—; ріпак 12·— до 12·50; льнянка —·— до —·— горох до вареня 7·75 до 9·50; вика 12·— до 12·50; бобик 7·50 до 7·75; гречка 10.50 до 12·—; кукурудза стара 7·75 до 8·—; хміль за 56 кільо —·— до —·—; конюшина червона 45·— до 60·—; конюшина біла 50·— до 65·—; конюшина шведска 45·— до 65·—; тимотка 25·— до 32·—.

котрий в своїм часї набрав великого розголосу задля розправи, в котрій розбирано намірене убийство, о яке був обжалований той палкий молодець, що станув в обороні чести своєї сестри. Але навіть всї заходи високо поставлених осіб не змогли єго виратувати від тяжкої кари. Цїлком не можна собі пояснити, в який спосіб удало ся єму утечи, але рибаки виловили в ріцї Гидзен звістну пасманисту арештантску одїж. Здаєть ся, що то стоїть в звязи з утечию. Поліция розвинула проте незвичайно живу дїяльність, аби утїкача зловити. Мимо того, що кождий корабель, який відходить до Европи, підлягає дуже строгому надзорови, то здаєть ся, що Тома Гарпер вспів вже покинути американьску землю“.

Зимними як лїд руками кладе Кітті Муррай часопись на стіл. Отже она не помилялася, що єї співчутє не стрітило звичайного злочинця. Дивна річ, як займає ся холодна, розважна Кітті тим чоловіком, що в такий незвичайний спосіб з нею зійшов ся. Чай і біфштик вистигли, заки Кітті нагадала собі на них. З невдоволенєм відсуває она їх від себе, бере часопись і саме має виходити з їдальнї, коли до стола приступає Джордж Венер, єї вірний обожатель, аби сїсти коло неї. Він подає її руку і глядить з зачудованєм в єї лице.

— Що стало ся, панно Кітті? Виглядаєте, немов би вам який мерлець привидів ся.

Кітті стоїть хвильку нерішучо коло стола; она мала би величезну охоту спитати молодого чоловіка, чи знає він що близшого про обставини, які з адвоката Гарпера зробили злочинця, але она боїть ся зрадити і тому мовчить.

Джордж Венер глядить від свого тареля і побачивши в єї руцї часопись, питає:

— Ви знали Тому Гарпера, що утїк з Сінґ-Сінґ, за котрим тепер наша знаменита поліция глядає як за згубленою голкою?

— Нї, але як раз читала я про єго загадочну утечу.

Джордж Венер похиляє ся в сторону молодої дївчини:

— Ви знаєте, що Гарпер був моїм найлїпшим приятелем?

Кітті чує, як вся кров уступає з єї лиця. Але дивить ся на Венера спокійно і відповідає рівнодушно:

— Нї.

— Що би я за то дав, коли-б знав, що він вже в безпечнім місци і щасливо утїк перед тими гончими псами! Він живий і палкий, але добрий хлопчище і та палкість втиснула єму в руки револьвер. Але в нїм нема нї одної злої жилки; притокою єго учинку була лише любов. То повинно було заважити при засудї, але судиї не зважали на нїчо і засудили єго за обдумане убийство.

Кітті Муррай встає.

— Коли-б ви менї схотїли оповісти, як до того прийшло —

— Дуже радо, коли позволите зайти менї до себе по снїданю?

Кітті лиш притакнула головою, она не вірить свому голосови, їй видає ся, немов би єго дрожанє могло зрадити єї тайну. Хвилю ходить по своїй комнатї неспокійно. Чи має Джорджеви Венерови всьо сказати? Може він буде глядати за утїкачем і на случай потреби поможе єму? Джордж честний і вірний як золото, єму можна всьо повірити.

(Конець буде).

За редакцию відповідає: Адам Креховецкий.

ВІДОМОСТИ РІЛЬНИЧІ.

Прошу ласкаво перечитайте уважно циркуляр, котрого одпнока цїль селянам здоровля, час і грошей нощадити.

Й. КОЛІСЮК і НАТРАХ за правдиві стрийскі коси із маркою „СІЧКАРНЯ“ ґварантують. Коси не відповідаючі свому призначеню вимінюємо. **Коси; із срібляної стали** (Silversteel) подвійного патентованого гарту мають надзвичайно легкий ход, тнуть остро і остря довго затримують, а жадна инша фабрика не може подібної стали виробляти, такими косами можна навіть зелїзну бляху перетяти, а остря ся не вищербить. Єсть то сталь, котра майже цїлком не зуживає ся для подвійного гарту і своєї витревалости. Одно виклекане вистарчає на кілька днів, а за одним вностренем косять 120—150 кроків. Навіть в найтвердших травах гірских або в густих збіжах коса єсть більше остросїчна і тне борзо як бритва. Длятого єсть тонша як звичайні торгові коси. Кождому, хто купить нашу косу, то буде зовсїм така як ту описана. Кос достарчаємо в видній формі краєвій і в довольних довготах по слїдуючих цїнах:

Довгота цїлої коси цтм.											
0·90	0·95	1·—	1·05	1·10	1·15	1·20	1·30	1·40	1·50	1·60	1·70
Цїна одної коси злр.											
60	65	70	75	80	85	90	95	100	105	110	115
На 5 клґр. іде штук:											
14	13	11	10	9	9	8	7	6	6	5	5

Мармурові брусики до остреня кос.

З друкарнї В. Лозиньского, під зарядом І. Недопада. — (Телефона ч. 527).